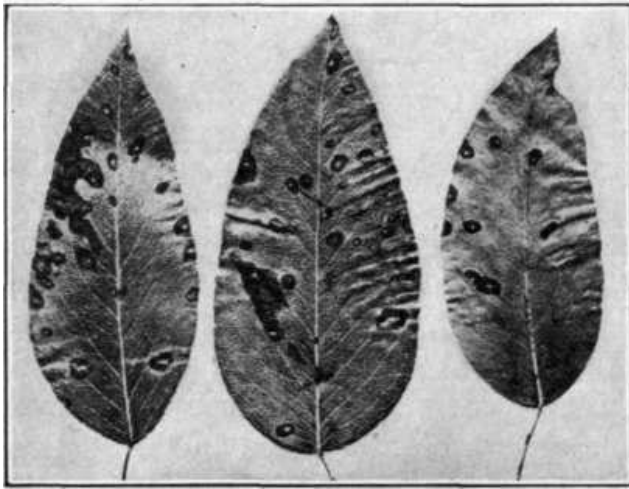

מרתא בת בייתוס

השלי נעליך,
מרתא בת ביתוס.
השלי מעליך
עור שהתישן.
רגליך הרכות הניחי על האדמה,
לאבני הדרך אל הקדש
הניחי לפצעה.
בקצות האצבעות שלך
המורגלות בְּמָשִׁי
געי בבוע הטוב
ותני לגעל לעלות
מן הריאות אל הגרון,
געי בבכי שאין לו סוף.
השלי נעליך,
מרתא בת ביתוס,
הסנה שלך בוער.
רגליך הרכות הניחי על החול,
לקוצים ולנחשים
הניחי בך לדקור.
בקצות האצבעות שלך
המורגלות בְּמָשִׁי
געי באש האהבה והטרוף
אשר מנעת בכל כְּחָךְ
מבשרך ומחייך.
געי בבכי חֲשׂוּף.
השלי מנעוליך,
מרתא בת ביתוס,
פורתא פורתא פתחי דלתות לבך
וירוחו מעיך